

Nyerges Gábor Ádám

Sziránó szímfónia

Sziránó és a Felültetettek Klubja

Fiatalnak lenni az valami olyan hogy rohangászni a napfényben nem nem érdekel ha giccs ezt akkor is végig kell gondolni legalább egyszer rohangászni a napfényben együtt sokan és szerelmesen és nagyokat röhögve egymást fotóztatva hogy de hülyék és milyen piszkosul is fiatalok (= bohók) vagyunk. Meg különböző helyekre elmenni inni de aztán nem összehányni magunkat és aggódni hogy ki hogy jut haza támogatni azt amelyik már menni is alig tud a pórusa-inkból meg ömlik a cigi és az olcsó pia szaga hanem csak bedobunk pár sört aztán sétálunk a kora nyári szellős utcákon ahova odasüt a hold igen bazmeg a hold és nem huggyoznak a lábunk alá a csövesek igen na és ha ez kéne annyira és akkor mi van. Sziránó egyre dühösebb lett magára, nagyjából annál dühösebb, minél mélyebbre ásott a vágyaiban. Szerelmesnek is kéne lenni nem csak úgy ím meg ám ahogy az ember kiválaszt egy Nőt aki valamilyen szempontból megfelel szép vagy okos vagy vonzó hanem ezek mind együttvéve igen határozottan kell hogy legyen ilyen nő is csak az istennek nem találkozom vele soha. Valamellyikel. Mert több is van ilyen és most nem is arra az egy tökéletesre gondolok hanem azokra akik az odáig vezető utat kiadják akik csak majdnem a társaid de míg rájössz hogy őket miért nem. Addig meg is tanulsz szeretni. Na ezek hol késnek már. Meg úgy egyáltalán ez az egész hol van már. Sziránó elpirult, ezúttal nemcsak befelé, hanem szemmel láthatóan is. Meg volt sértve, mi tagadás, ami elég kellemetlen tud lenni, kiváltképp, ha az ember dühének nincs rendes céltáblája, lévén a sorsra mégse lehet haragudni. Azaz, lehet, de mi értelmé. Főleg egy megrögzött materialistától. Pláne egy megrögzött, tizenhárom éves materialistától.

Sziránó amúgy épp szerelmetvallóban volt. Legalábbis arra tartott, kezében egy kis csokor virággal. Nem tudta, mit vett, a boltos csajt kérte meg, hogy adjon *valami szépet*. Adott. Ez szép?, kérdezte, majd mentegetőzőleg, nehogy sértésnek vegye, hozzátette, tényleg nem értek hozzá. A lány felkacagott. Herendi fogsor. Égszínkék szemek. Volt valami fura érzése, hogy a maga nyimnyám szerencsétlenségében még imponál (urambocsá tetszik) is ennek a nőnek, de önnön (ehhez még) túl fiatal korára, és ebből fakadóan a dolog esélytelenségére való tekintettel – egyszersmind újabb áldozatot mutatva be a racionalitás oltárán – elhessentette

a meg sem született gondolatot. Hülyén érezte magát. Mégiscsak egy kiskamasz kölyök vagyok még fiatal is ehhez az egész udvarlósdihoz könyörgöm micsoda idiótaság már a többiek bezzeg ülnek otthon és birodalmi lépegetőket lézereznek ketté a gépükön. Jézus bazmeg a többiek ha látnának. Egy kövér izzadságcsepp indult felfedezőútra a halántékáról, így jobbnak látta erre sem gondolni. Az erőlködés azonban, amivel távol tartotta az ilyen, inkább kerülendő gondolatait, újabb izzadságcseppeket indított útnak. Így hát a gondolatok kerülését is felvette a kerülendő gondolatok listájára. Meg sem tudta már számolni, hanyadszor bonyolódott ma bele zavaros gondolatmeneteibe.

Valahol a szerelemnél tartott. Azaz, némileg tovább is haladt időközben. Most már inkább aggódott, hogy nincs kellő hangulatban. Jelenleg ugyanis egy csepp szerelmet sem érzett, csak zavarta ez a hülye ing, amit, bár legalább nem volt fehér, még így is túl elegánsnak érzett az amúgy is nevetséges alkalomhoz, melege volt, a kezében meg egy csokor. Egy csokor bazmeg egy csokor virág na nem hát ez már tényleg túlzás.

Az út nem volt hosszú, hol máshol is találkoztak volna Timivel, mint az iskola előtt. Mindenki ott találkozott az osztályból, bármiről is legyen szó, idáig legalább mindenki bizvást eltalált. Timi, ez az. Timi Timi Timi. Timi. Kellott még ez a negyedik, valamilyen perverz kényszerbetegség fűzte a négyes számhoz. Legalábbis, mikor épp eszébe jutott. Kellemetlen gyanút érzett, hogyha ezt el lehet felejteni, talán mégsem kényszerbetegség. Vagy ha egyáltalán betegség is, akkor sem kényszer lesz. De mindenesetre Timi. (Timi Timi Timi.) A név mondogatása valamicskét segített, felidézte benne a lányt (jól nézünk ki ha már ott tartunk hogy fel kell idézni hát gratulálok Sziránókám tényleg mazeltov már látom az aranylakodalmatokat), ettől pedig eszébe jutott néhány érv. Tudniillik, a szerelem mellett. Timi, bár nem volt egy klasszikus szépség (na mondhatom jól kezdődik), elég csinos lánynak számított. Különösképp az osztálybéli mezőnyben, ami, nem rossz mezőny lévén, még egy kevéskét meg is dobta Timi, hogy úgy mondjuk, presztízsét.

Hogy a franca keveredtem ebbe az egészbe. Ebben, bár tulajdonképpen egyáltalán nem, valamelyest azért mégis igaza volt. Timi kezdeményezett ugyanis, bár – elvégre mégiscsak szende és ártatlan ifjú hölgy – csak óvatosan és finoman (mióta finom az hogy idezavarja a Borit hogy akkor járok-e vele vagy nem), de mégiscsak ő írt levelet magának (magának Sziránónak). Már hogy úgy puskinsi értelemben. (Levél ez esetben = Bori). Sziránónak pedig, részben a kezdetben felvázolt hagymázos és tisztázatlan vágyhalmaz üzetése által, nem is kellett több. Olyannyira, hogy most, bár a lány azóta már számtalan alkalommal jelezte, hogy nem gondolta át ő ezt alaposan, és nem, sajnálja és *tényleg bocsi*, meg *azért remélem*, meg *megemészted valahogy*, de ez tényleg nem fog menni. Sziránó szerette úgy hinni, hogy ez két, cca három nap leforgása alatt történt, de igazából, ahogy a lelke mélyén ő is tudta (frászt tudta), Timi is, mint minden nő, már nagyjából tíz perc alatt meghozta az ítéletet: akkor ő most talán mégsem. Sziránó meg eméssze meg. Ez járt a fejében, nem tudott szabadulni tőle. Mi az, hogy eméssze meg. Talán nem is kell hosszan részletezni, milyen összetett metaforikát idézett fel ez a kérés Sziránóban, hogy mi is ez az egész

dolog Timivel, ha ezt neki meg kell émesztenie, és mi is lesz belőle, emésztés után, ha már távozni kíván belőle. Igen, Sziránó még évek múltán is egyik fő attrakciójaként adta elő a „Miért szar a szerelem” című anekdotikus levezetését különböző baráti sörözések alkalmával.

Emésztteni mindazonáltal mégsem tudott:

nagyszerű most meg itt állok másként nem tehetek kis lépés az embernek satöbbi és ez a liba (Timi!!!!) már öt perce késik. Nőiesség és kötelező pár perc késés ide vagy oda, ez most már szinte elviselhetetlenül zavarta. Pláne, mivel őszinte bosszúságára a vele egy utcában várakozó további szerelmesekből valami kis alkalmi közösség kezdett kialakulni. Két óránál, a pad mellett, egy huszonvalahány körüli nő igyekszik (amúgy elég ügyetlenül) nem idegesnek tűnni, folyamatosan a zebrát bámulja, közben egy számot tárcsáz a mobilján, de miután lenyomja a zöld gombocskát, rögtön, szinte hisztérikus gyorsasággal mellényomja a pirosat is, nehogy kicsörögjön és lebukjon vele, hogy ez neki ilyen fontos. Pár méterre tőle egy pufók, középkorú, kopasz amorózó várja, ugyancsak csokorral, (na bazmeg) minden bizonnyal körberajongott szívyszerelmét, a másik kezében bonbont szorongat, és igyekszik vidámnak tűnni, fütyörészik és elszánt fesztelenséggel a cipője orrát nézi. Májfoltos kezében a Sziránóénál nagyságrenddel komolyabb csokor időnként meg-megremeg. Másik keze felé egy egyetemistának saccolható, szemüveges, aggódó tekintetű srác nézegeti állandóan az óráját és néha Sziránóhoz hasonlóan a mobilos, és a vele szemben, tíz óránál ácsorgó, már-már túlságosan is miniszoknyás tizenhat-hét év körüli, rágózó, lilára festett hajú csitri közt járhatja a tekintetét. Sziránó tudja, mire gondol. Ő is arra. A dolog egyértelmű, mindenki erre gondol, a levegőből is ez lóg a párán és az eső nagylábujján kívül, hogy *úristen, felültettek*. Az egyetlen, ami legalább valamelyest menti a rettegő kompánia tagjait egymás előtt, hogy nem tudhatják, a másik mióta vár ott, aki pedig már régóta vár együtt valakivel, legalább annyira szégyelli magát, mint a másik, és ha már páros kint enyhíthet alázat, hát nem is vetik ezt egymás szemére. Már így nézésileg. Pedig gyakran néznek egymásra, ebben a két nő, három férfi összetételű, kicsit csalé pentagrammában szinte szikrát vet a feszültség, az az energia, ami öt, egymás közt cikázó tekintet közös izgalmából éled. De a páros (ötös) kín okán mind úgy néz egymásra, mint akinek nem esik le a tantusz. *Másik járókelő, na és. Semmi különös. Semmi*. Évek telnek el a Felültettek Klubjának nyolc-tíz perces néma értekezlete alatt. Az árulókat – bár a tekintetek még ezt is leplezni igyekeznek – megvetik és kiközösítik maguk közül. Először a lila csitri könnyebbül meg és távozik várva várt párja oldalán (naná a hülye libája), majd a kopasz. Maradnak hárman. Most már ketten fixíroznak egyet. A lány (mi lehet a neve Bori talán Magdi esetleg Melinda) ettől persze még kínosabban érzi magát, tudja, mire gondol átellenben a szemüveges, hogy úgy kell a két szemétnek, aki felültette őket, miért is nem mennek el együtt, aztán soha többé nem látja őket ez a két hálátlan állat, a srác már-már azt fontolgatja, hogy tényleg oda is megy hozzá, de persze nem mer, meg hát szemüveges is. Meg nyöszöge. Bori (/Magdi/Melinda) mindezt tudja, de az még jobban zavarba hozza, hogy ő is ezen töri a fejét, hogy ezzel a félnék és bizonyára papucs, de kedves fickóval ők egész jó kis pár lehetnének, még az is lehet, hogy ugyanarra az egyetemre járnak, ha már

mindketten ide, a közelbe beszélük meg a randit. Azt nem tudja, hogy közben a kiskamasz is erre gondol (meg ha teljesen őszinték akarunk lenni egy kicsit azért a virágoslányra is), belőle ki se nézné, pedig ez a kisleány is menten belezúgott. Bori (/Magdi/Melinda) ugyanis nemcsak szimplán szép, hanem, ha úgy tetszik, intellektuálisan is az, sugárzik belőle az ész, a kedvesség, a szelíd törődés, megértő és barátságos természetének minden apró vonása. Franciás szépségnek nevezi ezt a típust a sörözés közben egykedvűen és reménytelenül nyáladzó, nyavalygó pasasok szakirodalma, pisze, fitos orr, rövid, fiúsnál csak pár centivel hosszabb haj, lány vonású, apró, de beszédes mosolyra tervezett kerek kis arc, folyton nevetősen csillogó zöld szemek, vékony, alacsony termet, kis, körte alakú, formás mellek, imádnivaló lábak (jól van értjük értjük).

Sziránónak további egyéb nők is eszébe jutnak róla, sőt, végül még ő is arra lyukad ki, hogy ez a szemüveges jó lenne Bori (/Magdi/Melinda) mellé, de aztán nem jut tovább a gondolatmenetben, azt se tudja meg, hogy végül elszánta-e magát a szemüveges, hogy odamenjen, bár valószínűsíti, hogy nem. Az ilyen hülye nyámnyila az is marad egész életére. Sziránó ekkor még nem hallott önbejelítő jóslatról, tesszük hozzá sürgősen, az csak a gimnáziumban kerül elő, irodalmon, az antik drámánál, és Sziránó – egyidejűleg nagyon gyors és nagyon lassú felfogású ember lévén – csak szemüveges egyetemistaként érti meg, hogy milyen ez, egykori iskolája előtt, (hiába) várakozás közben.

Most viszont befut Timi, ki van pirulva a futástól, ez jól tesz amúgy Sziránó szerelmes hangulatának is, ezt se tudja még, de olyannyira el van ő átkozva ezzel a pirulásimádattal, hogy évek múltán az egyetem első napján pusztán (na jó, részben) egy ehhez kísértetiesen hasonló pirulás miatt szeret majd bele valakibe, akit aztán egész életében várhat hiába és szemüvegesen, egykori iskolája előtt ácsorogva. Timi viszont most egészen vadidegen. Hiszen végül is ki ez a lány, aki épp elnézést kér a *kis késésért* (anyád az kiskésés de mindegy), ami Sziránó részéről nem baj, idézem: *nem baj*. Fél perc tétova nézés, ez lett volna a puszi ideje, de egyikük se tudja, mi a protokoll ilyen esetben, Sziránó korábban még sohasem indult teljes fegyverzetben (ing + csokor) nőt hódítani, Timit meg még a kutya sem próbálta meghódítani, holott egészen idáig végig erre vágyott, most meg mégis, valahogy kellemetlenül érzi magát a nagy nehezen elérkező pillanat torokszorításában. Ja igen, adja oda a virágot Sziránó, *ó, kösz*, mindketten érzik, milyen kis szerencsétlenek, ha nem róluk lenne szó, hanem teszem azt, filmen látnák, bizonyára röhögnének is rajta. Az igazat megvallva két hősrünk épp a szüzességét veszíti el, legalábbis az ő értelmezésükben és szimbolikusan, ehhez képest az első aktus – kinek hogy, mikor, kivel – a feszengés tekintetében már smafu. Ez a pillanat, a virág illetően átadása és elvétele marad meg Sziránó fejében a legemlékezetesebben, ez is ugrik be mindig elsőként, ahányszor a szüzesség elvesztése kerül szóba, egy alkalommal még el is meséli pár sör után, hogy ő tulajdonképpen és voltaképpen *innen eredeztet mindent*, de válaszul csak irgalmatlanul kiröhögik, és még le is cseszik, úgy is mint *ne próbáld itt beadni nekünk, hogy te már tizenhárom évesen, de ha mégis, legalább ne ezen a nyomorult virágnyelven*. A virágnyelven, mint pallérozott poénon, megint nagyot röhögnek. *Anyátok*, mondja Sziránó és feláll, hogy fizet.

A dologban azonban az a legérdekesebb, hogy ez a bizonyos pont, amire Sziránó tehát ilyen részletes pontossággal emlékszik, mi több, férfi létére meglehetősen romantikus-szagrális többletjelentéssel is látja el (jaj istenem nem szállhatnánk már le a témáról), volt az a rész, ami valójában meg sem történt. Legalábbis nem ekkor, mivel Sziránó, bár tervezte, akkor elfelejtett virágot venni, így a virágüzletbe sem ment be, ahol amúgy sem a kis Herendi csaj volt benn, mivel azon a napon történetesen épp a második műszakra volt beosztva.

Timivel amúgy, miután az érzelmes részeket (*Timi én szeretlek. Őő rendben, és most mi legyen. Nem tudom. És ha azt mondanám, hogy én is, mégis mi lenne. Nem tudom. Örülnék.*) körülbelül három-négy perc alatt letudták, még beszélgettek úgy másfél órát, mivel ha nem tették volna, és rögtön a vallomás után haza is indulnának, egyszersmind azt is beismerték volna, hogy az egész találkozóznak (randinak!) nem volt túl sok gyakorlati haszna. A filmekben ilyenkor bezzeg már rég szexelnek. Sziránó kicsit csalódott volt, de annak azért örült, hogy legalább letudta ezt a szerelem dolgot egy időre. Timivel és a nagy, viszonzatlan érzellemmel most *ellesz egy darabig*. Az ismerkedés melleleg nem is ment rosszul, kiderült, hogy egyazon politikai oldalnak szurkolnak, mindketten szeretik a focit – bár különböző a csapat, itt csak maga a szurkolás a lényeg –, odavannak az olasz nyelvért, bár egyikőjük sem beszél, és legalább két tévésorozat is van, amit mindketten néznek. Jobb helyeken már ennél kevesebért is házasodnak. Sziránó egyre dühösebb volt – jobb híján mégiscsak – a *sorsra*.

A hátralevőkben minden rendben is ment, egészen addig, amíg Timi el nem árulta, hogy ő bizony nem szereti a Legyen Ön is milliomos!-t, és egyáltalán, Vágó Istvántól már hovatovább kiütést kap, ahányszor csak meglátja a képernyőn. Hogy miért, nem tudja igazán megfogalmazni, de ellenszenves. Hiába érvelt Sziránó, hogy ez mégiscsak egy *műveltségi* vetélkedő, ahol végre a tudást és nem a vakszerencsét díjazták, s emiatt egyben az emberiség kulturáltabb, tehát lényegesen kisebb részének – ideértve, kvázi közösségileg maga mellett, kitérítőleg Timit is – afféle utolsó mentsvára, ahol az egyetemes emberi kultúra és műveltség, a klasszikus értékek még valamilyen formában televíziós nézettségi rekordokat dönthetnek a megannyi alantas, népbutító fürtelemmel szemben.

És Sziránó, bár többnyire a műsor első tíz perce alatt el is aludt (jó hát az ember elfárad nap végére), így nem is nagyon látott belőle sokat már évek óta, Vágó Istvánt mégis az egyik legkiválóbb hazai tévésnek tartotta, és bár igen erősen vágyott rá, hogy elengedje Timi megjegyzését a füle mellett, nem bírta túltenni magát rajta. Eszébe jutott az egész ez idáig leírt dolog, napfényben fiatalon nevetgélve rohángászóstul, virágoslányostul, akit aznap ugyebár nem is láthatott, a Felültettek Klubján át az amerikai filmekig, ahol ilyenkor már rég hevesen csókolóznak, a viszkis poharakat már a szőnyegre is ejtették, ő most épp a falhoz szorítaná Timit és vadul csókolgatná a nyakát (vagy hát valami ilyesmi), és pár percen belül a hálóban is lennének. Ha ugyan eljutnának odáig, és nem mindjárt a szőnyegen. És bár azt még valahogy meg tudta állni, hogy a romantikus alkalmat megmentendő, ne szóljon semmit a Vágó (és úgy általában az egyetemes emberi kultúrmisszió) védelmében, mégis végérvényesen és bosszantó megmáshíthatatlansággal gyökeret vert benne a felismerés, hogy na bazmeg nekem is pont ebbe kellett beleszeretni. Mondhatom szépen vagyunk.

Sziránó és a Hamlet üzenete

„Ha élet zengi be az iskolát,
Az élet is derűs iskola lesz.”

*

„nincs tovább”
(Ady Endre: Üzenet egykori iskolámba)

Sziránó számára, mikor először olvasta az *Üzenet egykori iskolámba* című verset, már rég félre volt interpretálva minden. A címet ugyanis látta már pár hónappal azelőtt a Hócipő egyik számában, képaláírásként. Maga a kép egy randa, poros (és feltehetően még a több ujjnyi vastag porréteg alatt is, az *anyag rejtett lelkében* is), szürke épületmonstrumot ábrázolt, előterében egy csöpp gyerekkézzel, melynek középső uja diadalmas daccal mered a magasba.

Mire a tényleges versig elért, már csak ez élt benne, így olvasta, másképp nem is tudta volna, ezek után máshogyan már nem is lehetett. Majd egyszer, évek múltán, immáron a *„pusztuljatok bilincses iskolák”* java részén jóval túl, mind időben, mind léleken, teljesen más okból (l. *cherchez la femme* és ilyenek), valahai általános iskolája előtti feszült várakozásában eszébe jutott ez a háromszavas cím, és csiklandó bizsergetést kezdett érezni jobb kézfeje közepe tájékán. Már-már az egészen apró, érezhetetlenül kicsi és finom izmok is megfeszültek, mikor mint-ha – bár ez, ő is tudta, fizikai lehetetlenség – túlságosan is ismerős csöngőszót hallott volna kiszűrődni a zárt, robusztus kapukon, s egyszerűben egy ősinél is ősi reflex bénította meg öntudatlan kézközépi izmait. Nem értette, s még tudat alatt sem igen tudta, mi történhet éppen, s miként kéne cselekednie, ám nagy megkönnyebbülésére, hamleti tépelődését szertefoszlatta vett észre pont ekkor a zebra túloldalán egy amolyan, kis túlzással akár franciás szépségnek is mondható fiatal lányt.

„Bár zord a harc, megéri a világ”, gondolta, s mélységes mély sóhaj repedt ki rejtett lelkéből.

Sziránó és a klón-robotok bukott királya

Feri és Krisztián a bokrok felől jöttek. Ahol a bokrok vannak – mármint az a sok, egy kupacban –, ott a focipálya. Igaz, van egy fa úgy a tizenhatosnál, a kapu előtt, majdnem közepén, az amúgy is meglehetősen kicsi beton téglalapot pedig ovális alakban salak és kavics veszi körbe, a kerítés viszont túl alacsony, de nem volt ez mindig így. Sziránóék idejében még a betonrész körül is volt egy kerítés, így a pálya még valóban pálya volt. (A fa is a kavicsos részen volt, így nem zavarta a játékot.)

Többnyire BL-mecceket játszottak itt, nagy ritkán nemzetközi válogatott-felkészülési mérkőzéseket is. Igazi sztárok léptek pályára, a Real Madrid, a Barcelona, a Manchester, a Bayern, a Juventus vagy a Milan labdarúgói.

Néha egy-egy lány is ájtott szurkolni, vagy épp azt a világsztárt cikizni, aki a legnagyobb volt a héten, esetleg aki épp őket csúfolta a legtöbbit. Sziránót – holott, mivel ő sem maradt el a többi világsztártól, ő is csúfolta a lányokat eleget – mégsem bántották soha. Pedig ezek nem akármilyen lányok voltak, hanem a Spice Girls együttes, majd később más popzenekarok tagjai, dívák, szexszimbólumok, topmodellek, akikért férfiak milliói csorgatták a nyálukat – reménytelenül. Az iskolában is ők voltak a legmenőbbek, Niki, Enikő és Kata (vagy ahogy magukat nevezték: a NEK), a többi világsztár és szexszimbólum a nyomukba sem érhetett. Eleinte csak egyedül ők mentek oda néha-néha. Mikor a Bajnokok Ligája fontosabb meccsei zajlottak, pár percre odagyűltek és gúnyos megjegyzéseket tettek egyik-másik sztárfocistára, kivéve Sziránóra. Hmm.

Idővel aztán a világbajnokságokon, amelyeket a FIFA (elnöke: Bözsi néni, a mindig morcos és érdes hangú testneveléstanár – tiszteletbeli férfi) az erdei iskolában rendezett, és melyeknek Sziránó osztálya, bár sosem a legesélyesebbként, de mindig titkos favoritként, dobogós reményekkel vágott neki, szóval idővel aztán a világbajnokságokon már a pórnép, a kisebb sztárok, sőt, a kevésbé népszerű lányok is eljöttek szurkolni. De hát egy világbajnokságon mindenki szurkol, arra még a halottak is felkelnek.

Most éppen nem volt meccs, elsősorban azért, mert Sziránóék még minden ilyenek előtt voltak. Az első három-négy évben ők még csak tornaórákon, ha egyáltalán játszhattak nagy ritkán (tekintsük ezt az U-10-es ifiligának), a Stadio Bernabeu, a Nou Camp (mások szerint Camp Nou), az Old Trafford, az Olimpiai Stadion, a Stadio Delle Alpi vagy a Giuseppe Meazza stadion betongyepén ekkoriban még az eggyel korábbi nagy nemzedék játszott, akiket bizony nem is Raulnak, Roberto Carlosnak, Figónak, Rivaldónak, Beckhamnek, Sherringhamnek, Effenbergnek, Baslernek, Del Pierónak, Conténak, Ambrosininék és Maldininék hívtak, hanem addigra már, ha feledésbe nem is, de valamibe mindenképp egyre inkább merülő, régi, ki tudja, milyen kilencvenes évek eleji neveken. Sziránóék tehát ebben a három-négy évben, mikor még sztárok sem voltak, csak ígéretes tehetségek, erejük telje felé közelítő lelkes ifik, még csak hintáztak, libikókáztak, vagy amit a legjobban szerettek, betmenest, szupermenest, detektívest, pauer-rendzsöröst, környezetvédőt és titkosrendőrségest játszottak. Ez ebben a korban még rendjén is van, gondolta Sziránó, aki némileg már ki is lógott ebből a bizonyos korból azzal, hogy ezt és egyéb ilyeneket gondolt, és fokozódó aggodással vizsgálgatta is magát, mivel ez így azért nincs is annyira rendjén.

Sziránó épp nyomozott, Pavellel, bolgár származású barátjával és Bélával, aki ugyan rendszerint infantilnak minősítette ezt a játékot (és tette ezt igen gyakran, mivel, bár nem tudta, mit jelent ez a szüleitől hallott szó, nagyon megtetszett neki, hogy láthatólag a többiek sem tudják), azért mégis mindig jött detektíves, betmenes, satöbbiesezni. Hogy Sziránó szénája úgymond szociálisan már ekkor mennyivel jobban állt, mint a furcsa nevű, akcentussal beszélő, és többnyire rossz lehelletű, emiatt kissé magányos Pavelé, mutatta a tény, hogy szinte mindig utóbbi volt a bűnöző és Sziránó az igazság megtestesült bajnoka. Sziránó csak ritkán ment bele, hogy cseréljenek, és akkor is csak rövid időre, míg meg nem unta a rosszembereket megillető idegőrlő hajszát és menekülést, nem nekivaló dolog

volt ez, inkább megadta magát Pavel detektívnek és társának, Bélának, akinek (bár ezt sosem kérte volna nyilvánosan, mégis) szíve leghőbb vágya volt éveken át, hogy egyszer őt is *Béla detektívnek* szólítsák, de hát ki tudhatta ezt. Sziránó ezzel az igazság bajnoka versus rosszember dologgal amúgy még sokáig így volt, későbbi iskolaéveiben, immáron futballsztrárként is, mikor már – túl infantilis lévén a dolog, bármit is jelentsen ez – barátaival együtt sosem nyomozott, betme-nezett, satöbbizett többé – bárhogy is ette érte a fene mindannyiukat.

Most épp egy komoly és sötét ügyön dolgozott. Külön nehezítette a dolgát, hogy a gonosz maffiózónak, Pavelnek társai is akadtak, nemcsak Béla (*gonosz maffiózó Béla, ah...*), hanem Nagy Dániel is, bár utóbbi nem zavart sok vizet, sőt, az ilyen játékok nagyobbik részében olyan eredményesen és ügyesen rejtőzködött a hatóságok (Sziránó) elől, hogy az nemcsak, hogy nem kapta el, de el is felejtette elkapni, még arra sem emlékezett, hogy a gonosz ellen mit is követhetett el. Pavel büntette viszont komoly volt, gonosz robotharcosokat klónozott, akik a világ elpusztítására esküdtek fel, és mesterük (Pavel Kovalov, első bé osztályos tanuló) ellen fordultak (ez a csavar azért is fontos volt, mert még több délutányi törté-nést is megengedett a játéknak – szegény Pavel nagy bánatára, aki már megint hetek óta rosszember volt, és már igencsak szeretett volna megint egy kicsit nyomozni is). Még az sem volt kizárható, hogy a gonosz Pavel ördögi segéde, Béla (**ÖRDÖGI SEGÉD BÉLA!!!**) is ilyen klón-robot lehet titokban, piros keretes, jobb szemén átmenetileg, pár napig leukoplaszttal leragasztott szemüvege mögött (emiatt lehetett most, ha nem is hivatalosan, de legalább szelíd, tudálékos, ártalmatlan habitusa ellenére ezúttal *ördögi*). Kár is, gondolta magában, hogy épp nem kalózoszt játszunk, meg azt amúgy se játszunk soha, ki tudja miért, ahhoz még jól is jönne. Igaz, szóvá ezt sem tette.

Nagyjából itt tartott hát a nyomozás, Sziránó detektív épp tűzpárbajban állt a gonosz maffiózóval, Pavellel, akit ezúttal cinkostársa, Béla (az ördögi) ugyan még segített, de gonosz robotelméjében már fontolgatta az ellenszegülést valahai teremő mesterének.

Ekkor tűnt föl tehát a bokrok irányából Feri és Krisztián. Egy pillanat, kérte udvariasan és előzékenyen megátalkodott ellenfelei elnézését Sziránó, mire mindenki készségesen tüzet is szüntetett (Béla, az ördögi még ugyan fontolgatta, hogy most vagy soha, hátba kéne lőni az épp gyanútlanul elforduló detektívet, azonban ez nem lett volna okos ötlet, mert így egyrészt nagyon megharagudott volna rá a halálos lövéstől összeeső nyomozó, és feltehetőleg minimum egy hétig szóba sem állt volna vele, de mindennek a tetejében, mivel Sziránó épp valóban háttal állt, nem látná, hogy történetesen most ő le lett löve, és odamenni, figyelmeztetni rá, hogy épp orvul hátlövést kapott, nos, mégiscsak a pofátlanság teteje lenne).

Bár még csak pár hónapja ismerte ezeket a fiúkat, Sziránó rögtön kiszúrta, hogy valami nem stimmel velük. Ebben persze nemcsak hősünk borotvaéles emberismerete és rendkívüli intelligenciája játszott szerepet, hanem Feri és Krisztián önkontrolljának teljes hiánya is. Sziránó később, felnőttélete során az erőszakolók arcára képzelt ilyen tekintetet zsákmányuk felé közeledtükben, kitágult pupillák, megfeszített, fújtató orrcimpák finom izom-összerándulásokkal, izgalomtól

remegő szájszeglet, kifejezéstelen, mohó tekintet, le-föl liftező ádámcsutka, nem egész arcukat elöntő izzadás, csupán néhány gyöngyöző csepp a homlokon, szemöldökök keltette ráncok az orrok tövében. Nem tudta, mi lelhetette ezt a két, egyszerre lépő, katonásan közelítő fiút, de nem is akarta megtudni. Mintha nem is ők lettek volna, hanem két, belőlük készített gonosz klón-robot. Át is futott a fején a játék illeten kibővítésének pompás lehetősége, de jobbnak látta nem feszegetni a húr. Nem tudta, miért, mégis úgy érezte, nem szabad feltűnést keltenie, vagy akár csak bármilyen módon kezdeményeznie ebben a szituációban.

Hé, te, értek oda a fiúk, mégis úgy üvöltöttek rá, egyrészt, mintha nem is régóta (hatéves idősámításban ezer éve) ismernék egymást, másrészt, mintha még méterekre lenne tőlük. Igen, kérdezte nagy bosszúságára kissé elvékonyodó hangon Sziránó, majd erőt vett magán, megköszöri a torkát és megismételte a kérdést, immáron magabiztosabban, igen, mi van. Amit a szeme sarkából látott, nevezetesen, hogy a gonosz maffiózó Pavel és Béla (az ördögi) szinte lábujjhegyen, tőle jobbra ellopakodnak, nem sejtetett túl sok jót. Nemcsak, mert megléptek a rosszak, és nemcsak, mert így adott esetben kihagyhatják a játék további menetéből (ahogy az aztán valóban történt is: Pavel, aki már amúgy is rég erre vágyott, végre jó útra térhetett, beléphetett a titkosrendőrségbe, hogy rablóból lett pandúrként üldözhesse a bűnt, míg Béla, aki immáron végre Pavellel nagy sugdolózva megtárgyalta a dolgot, hivatalosan is ördögi maffiózó klón-robotvezér lehetett, a sötét oldal élére állhatott), hanem mert kezdte zavarón egyedül érezni magát.

Tomtom látni akar, dörögte legagresszívabb hangfekvésében Feri, akinek, akárki is legyen ez a bizonyos Tomtom, gondolta Sziránó, bizonyára elfelejtette megmondani, hogy ilyen helyzetben sokkal hatásosabb színleg higgadtnak mutatkozni. Feri úgy volt Sziránóval, mint az egyszeri koldus a hidegtállal, nem bírt magával és habzsolni kezdte a lelke mélyén mindig is ösztönösen gyűlő (és a későbbiekben sem változó) vágyat, két pofára, hangos csámcsogással falatozott a hirtelen kapott szeletnyi hatalomból, mintha még a nadrágja is összeszűkülne volna az érzéstől (ez sem változott sokat a későbbiekben, minden heteroszexualitása dacára), és mit sem törődve vele, hogy így hosszú távon rosszul jár, mert elcsapja a gyomrát, még mielőtt igazán jóllakhatna, karon ragadta Sziránót. Krisztián, aki nagyjából ugyanígy volt a dologgal, mint Feri (bár nála a későbbiekben még ez a heterodolog sem bizonyult olyan egyértelműnek), ugyanígy járt el. Bár ez Sziránó számára nem látszott (és per pillanat, ha látszott volna, sem érdekelte volna túlságosan), egyik és másik oldalán mégis más-más indíttatás működött. Ferinek ugyanis sosem volt semmi baja Sziránóval, mi több, kifejezetten kedvelte is ezt az okos, jó humorú gyereket, a későbbiekben még bálványozta is, irigykedett rá, de még ettől sem utálta meg, Feri az együgyűség mindennél tisztább, már-már szent buzgalomával tekintett üres tekintetével folyton-folyvást felfelé a nála amúgy egy fejjel alacsonyabb Sziránóra. Nem személyes ügryről volt tehát szó, egyszerűen a helyzet volt a lényeg, hogy ő, Feri parancsot kapott, még hozzá egy felsőbb hatalomtól (Tomtomtól), hogy hozza ide most azonnal ezt a Sziránót, akiről annyit mesélt már alázatos elragadtatással, hogy milyen okos és vicces. Krisztián ezzel ellentétben már ekkor, az elragadtatás szavainak hatására végtelenül és halálo-

san meggyűlölte Sziránót. Egyrészt Feri ok, és ebből következően érdekel nélküli, tehát a legszebb fajtából való rajongása miatt, másrészt, mert bár – mint az imént eldöntötte – gyűlölte hősünket, mégis meggyőzte Feri hódolata, így önmaga is kedvelni kezdte Sziránót. Ez pedig, lássuk be, túl sok ambivalencia (pláne tudat alatt) egy átlagos hatévesnek. Pláne egy olyan hatévesnek, akinek más vágya még legalább tíz évig nem is volt, mint legjobb barátot találni magának, és aztán azt kizárólagosítani, csak az övévé tenni, magának tudni és mindenki másától végérvényesen elzárni. Péceli Krisztián ezen felismerések megfejtésével aztán be is fejezte az életét, tizenhat éves, összeroncsolódott idegzetű, magányos, szűz kis buziként, utolsó ingereivel is félelmet és beteljesületlen, megértésre és gyengédségre irányuló vágyakat sugározva a világ felé, mint egy, a nyílt vízen eltűnt hajó célba sosem ért, a semmibe pittyegő essőes üzenete.

Ekkor azonban még csak fogta Sziránó bal karját, erősen és kissé vadul is ráncigálva, ugyancsak vad örömtől ittasan, igaz, nem a hatalom, hanem a társaság és a valahová tartozás okán, legfőképp azért, mert úgy tűnt, ha ez most jól sikerül, Ferivel hosszú, talán életre szóló barátság elébe néznek.

Ki az a Tomtom, kérdezte Sziránó egy kitelepített nemes elegáns méltatlankodásával a hangjában, kissé meglepve ezzel marcona fogvatartóit. Ferinek ekkor ugyanis (a hosszú iskolaévei alatti ritka esetek egyikében) valami szöveget ütött a fejébe. Ha Sziránó, aki láthatóan fontos egyénisége ennek a formálódó közösségnek, igazi lángelme, és már most körbelengi valami megmagyarázhatatlan ígéret, valami megfeythetetlen, mégis mindenki által érezhető reményteljeség, szóval, ha ő még nem is tudja, hogy egyáltalán ki az a Tomtom, ha még csak nem is hallott az immáron harmadik hónapja regnáló Tomtomról, mi van, ha Tomtom mégse bír akkora hatalommal, ha híre mégsem olyan rettegett és általánosan elterjedt a négy első osztály körében, mint azt eddig hitte.

Holott a gond igazából tényleg Sziránóval volt, akihez – valamilyen módon, ki tudja, miképp – egyszerűen még nem jutott el Tomtom rettegett híre, vagy ha el is jutott, bizonyára épp nem figyelt, mivel egy elég komoly ügyön dolgozott már néhány napja: gonosz klón-robotokat kellett megállítania, mielőtt elpusztítják a világot. Feltehetően, ha pár nappal később vették volna őrizetbe, már tudta volna, ki az a nagyhatalmú és titokzatos úr, aki most látni kívánta őt, aki meg akarta szemlélni, hogy hadd látja, úgymond, mennyit ér ez a kiskölök, akiről mindenki úgy beszél, mintha maga a megváltó lenne, persze hatéves keretek közt. A sors iróniája, hogy ez a teljesen ártatlan, és Sziránó szempontjából teljesen magától értetődő és logikus, Tomtom kilétére vonatkozó kérdés ezúttal egy nagy ígéretű karrier ritkán látott gyorsaságú törését jelentette. A Tomtom iránt érzett tiszteletben némiképp megingott Feri ugyanis természetesen továbbadta aggodalmát és bizalmatlanságát a legtöbb ismerősének, akik ugyancsak így jártak el. Tomtom pedig, még mielőtt befolyásos másodikosként megerősíthette volna uralkodói pozícióját, és egyáltalán kiépíthette volna egész hatalmi rendszerét az elsősök körében, csúfosan megbukott. Nagyjából egy év után, amíg egyszerűen senki sem foglalkozott vele (ezt pedig tudjuk be a bukott uralkodókat mindenhol és minden korban általánosan megillető, némiképp érthetetlen tiszteletnek), az új vezér, a látszólag enyhébben kormányzó, a gyakorlatban viszont Tomtomnál sokkal

ravaszabb és kegyetlenebb (és ballagásáig hivatalában is maradó!) Bagó Zsolt úgy nem döntött, belőle csinál céltáblát. A céltábla pedig ugyebár az a fiú, aki áldozati bárányként tompítja a feszültségeket. Cikizni ugyanis, lássuk be, genetikailag kell valakit. Szidni az anyját, a testvéreit, csúfolódnival vele, hogy olyan mint egy állat, hogy buzi, hogy nemibeteg, hogy bizonyára mosdatlan, hogy merevedési zavara van, hogy az apja feltehetően a sitten ül, hogy a saját szarát eszi, hogy nincs is farka, mert kiskorában pattanásnak nézték és kinyomták, szóval ezeket mégiscsak mondani kell azért valakinek. Az ember viszont nem akar olyat bántani, akivel amúgy jóban lenne, Sziránó sem akarta mindig a Pavelt vagy a Bélát (az ördögöt) bántani, de ha egyszer nem volt, ki más, és ők voltak a szociális háló leggyengébb láncszemei, mégis mit tehetett volna. Na hát, erre találta fel Bagó Zsolt, hatalomátvétele után nem sokkal, élete legnagyobb ötleteként az általános céltáblát, Tomtomot, akit aztán mindenki bánthatott, akire az összes szitkot és csúfolódást, minden tudat alatti és fölötti agressziót rá lehetett zúdítani, ezzel békét és általános jó hangulatot teremtve friss birodalmában.

Megkerülték a stadiont, a bokrokat, és egy meglehetősen nagy és érthetetlenül felesleges kört téve érkeztek meg Tomtom színe elé, a hintákhoz. Tomtom, a hatalma csúcán lévő, regnáló másodikos uralkodó a három kopottas, rozsdás, randa piros-sárgára festett hinta közül a középsőben ült, két oldalán egy-egy másodikkal, és hátrébb, félkörben vegyesen szorongó elsősökkel és náluk némiképp magasabb és tagbaszakadtabb másodikosokkal. Sziránó nem értette ezt az egész jelenetet, de furcsa, torokszorító érzéssel észrevételezte, hogy Tomtom, bár a hintában ül, nem hintázik, nem is mozdul. Feri és Krisztián is megálltak vele uruk és parancsolójuk előtt, majd elengedték és hátraleptek egyet-egyét. Ez lenne az, kérdezte Tomtom, mire Feri a kellőnél valamivel teátrálisabb és harsányabb mozdulattal, átszellemült, mohó, fülig érő vigyorral bólintott.

Szóval te lennél az a híres-nevezetes Sziránó, mondta a szemüveges, vékony, hirtelenszőke fiú, a tőle telő legkimértebb, vontatott hangon. Én. És gondolom, te vagy akkor Tomtom, kérdezte Sziránó, mire a félkörben állók egyszerre sutyorogni kezdtek, a fejüket kapkodták felváltva Tomtom és Sziránó között, aki, bár aggódva konstataulta, hogy a sorakozó előtt megint elfelejtett kimenni pisilni, és bár nyomozás közben (mikor az ilyen bagatellek amúgy sem szabad, hogy elvonják a figyelmét) nem törődött ezzel, most hirtelen nagyon is érezni kezdte feszülő hólyagját. A legjobb lenne persze kikéredzkedni a vécére, van itt egy kis irodaszerű bódéja a parkos bácsinak (vagy mi lehet a hivatalos titulusa), ő mindig készséggel engedi bármelyik kisgyereknek használni a vécéjét (naná, inkább, minthogy a nagy múgonddal ültetett bokrait hugyozzák össze), de tudta, most nem lehet, ez nem az a pillanat, pláne, hogy öt perce még az igazság rendíthetetlen bajnokaként, vakmerő, félelmet nem ismerő detektívként küzdött Pavellel, a megátalkodott bűnözővel és mindenre elszánt klón-robotjaival, és lám, mintha még mindig ugyanaz a játék folytatódna, csak immáron sok szinttel magasabb körökben, hiszen ő, a mit sem sejtő hős, most egy olyan helyre, mit helyre, egyenesen a főhadiszállásra tévedt (hurcoltatott), ami csak úgy hemzseg a klón-robotoktól, akik egy Tomtom nevű rejtélyes fiút szolgálnak. És valóban, mintha klónok lennének, hiszen mind ugyanolyan, a magabiztos és fölényes

másodikos robotok és a megszeppent, rettegő, de így, együtt kevésbé féltő, sőt félelmükben szinte a másodikosoknál is veszélyesebbnek tűnő, önmagukból kivetkőzött, eszelős elsősök is.

És gondolom, te vagy akkor Tomtom, nem is annyira kérdés, mint megállapítás volt ez, a hangsúly mégis kérdő, ezt Tomtom és népe is érezte, hogy itt és most egyszerre számon lett kérve nem is csak eredendően magához vett uralkodói jogköre, rangjának és személyének feltétel nélküli tisztelete, hanem egyenesen a kiléte is. Sziránó úgy egyenlített (sőt), hogy ez még a szándékában sem állt. Hovatovább, azt sem tudta, hogy neki most egyáltalán ki kéne (vagy lehetne) egyenlítenie, vagy hogy egyáltalán van mit.

Tomtom viszont megértett valamit. Ebből az egy mondatból levezetve értette meg aztán az egész életet is, az egész dzsungeltörvény és erősebb kutya dolgot, azt, hogy miért kerülhetett ő itt hatalomra, és hogy miért fog sosem látott gyorsasággal el is bukni. Egyszerre tudta és átlátta az egészet. De hát végül is valami ilyesmiért akarta látni Sziránót.

Elmehetsz, mondta, mire a vele szemben álló Sziránó először értetlen tekintettel reagált, mintha csak azt mondta volna: naná, eddig is elmehettem volna, miért ne mehetnék, így bámult most rá, majd a helyzet valóságos súlyát még mindig fel sem fogva megrántotta a vállát és – a közönség véget nem érő hüledezésétől, sutyorgásától és mutogatásától kísérvé – tényleg elment (ha feltételezéseink nem csalnak, pisilni). Tomtomról legközelebb pár hónap múlva hallott, mikor az iskolai akadályversenyen Áron megsúgta neki, hogy a tanároktól származó abrakadabra helyett van ám egy titkosabb jelszó, amit csak ők, gyerekek használnak egymás közt, és úgy hangzik: Tomtom fasza kunkorodik. Nagy vihogás, általános derűltség.

Sziránó viszont ekkor még olyannyira mit sem értett Tomtom általa elindított detronizálásából, hogy kifejezetten szomorúan, könnyeivel küszködve bandukolt vissza az iskola felé osztálytársai körében (természetesen rendezett, kettes sorban), tekintve, hogy Pavel detektív még aznap legyőzte Bélát (az ördögöt), neki pedig, mire odaért, már nem is maradt kit legyőznie.

Csak az a tudat vigasztalta valamelyest, hogy a saját szemével látta, mennyi klón-robot garázdálkodik még a világban, legyőzetlenül.